

אורי היקר!

שנינו נולדנו בחג החנוכה. טרם עלייתם לקיבוץ היו הוריי והורי חברים בגרעין הצ'כי שהיה ממייסדי הקיבוץ. את האווירה הצ'כית, את ערך האדם, חברות ואהבה ינקנו מילדות. שתי האימהות שלנו הידועות במקומותינו כסבתא בינה וסבתא חוה נשאר חברים בלב ונפש עד יומן האחרון.

שבועות ספורים אחרי שנולדת חלה אביך, אברי, במחלת הסרטן ונפטר קצת אחרי שמלאה לך שנה. החיים בלי אבא עיצבו את אישיותך. בפועל היית אבא של עצמך. ייתכן וזה המפתח לאישיותך המיוחדת.

בתחילת חיייך הבוגרים, בנוסף לקרבה בין שתי המשפחות, הצטלבו חיינו בכמה צמתים, מה שהפך לאט, לאט, לחברות רבת שנים. אנשים רבים מספור, ביניהם אני, נמשכו אליך כפרפרים אל האור. היה בך משהו קורן, שקט נפשי המשרה ביטחון וחוכמה. על רגשות לא דיברת אף פעם. עולמך הרגשי היה מוצפן עמוק מתחת לשכבות רבות של רציונליזם מזוקק וחוש הומור מתוחכם. כולנו הרגשנו חברים שלך ואתה קמצנת במילים של קרבה. הם "דוגמים אותי" כך קראת למפגשי נפש של חבר זה או אחר שהגיע אליך לביקור.

שיחות הנפש הארוכות המשיכו גם אחרי שלא היה לנו סדר יום משותף. אתה התעניינת במה שקורה אצלי ואני הסטתי את השיחה למה שקורה אצלך. שיתפת אותי באתגרים טכנולוגיים של פיתוח מוצר שהציף שלל בעיות בכימיה, פיסיקה, ביולוגיה וטכנולוגיה. שאלות מדעיות משולבות בסוגיות של פיתוח צוות מקצועי ויעילות כלכלית.

כל תחום ותחום היה מעניין לכשעצמו אבל מה שריתק אותי הייתה אישיותך. ניקיון המחשבה. בהירות בהגדרת יעדים אופרטיביים. לא מאווים ולא חלומות. רק יעדים ברי השגה. הדרישות המקצועיות הגבוהות, החופש המקצועי שנתת לצוות, הביטחון שהשרית על סביבתך, ההבנה העמוקה בכל פרט ובכל היבט.

היה ברור מעל לכל ספק שמתחת לעולם הרציונלי הגלוי שכן עולם של רגישות גבוהה מאוד לאנשים ולתהליכים בין אישיים. כוחך היה בהפרדה הכמעט מוחלטת בין שני העולמות. מניפולציות רגשיות לא עבדו עליך מעולם.

בכנס המחזוריים, לפני 10 שנים זרקת לי רעיון להקים אתר אינטרנט ולהעלות אליו את כל התמונות והסרטים מההיסטוריה של חוליות. "אנשים" אמרת לי "אנשים", מה שחשוב זה השמות. אנשים מחוברים לשמות. מי שיגלוש לאתר הזה ירצה לפגוש באנשים. זה לא היה שיח נוסטלגי. יוזמה עניינית לגמרי. את המימון לשנתיים הראשונות אתה הבאת והשאר היסטוריה.

כשהתחלת לנהל את החברה שעניינה תרופה למחלת הסרטן היית כבר בשלב הניהול של הסרטן האישי שלך. נושאי השיחה התגלגלו תמיד בכיוון ביולוגיה ורפואה. למדתי ממך המון על התיאוריה והפרקטיקה של המלחמה במחלה. גם את המחלה שלך ניהלת כפרויקט. אף מלה על תוחלת, על מאוויים, על פחדים, על אכזבה, תרעומת או נחמה. צוות הרופאים, הכימיה והביולוגיה גויסו לטובת יעדים ברורים, קצרי טווח ברי השגה. אחרי כל יעד שהושג התנהל תחקיר מדוקדק והוגדר היעד הבא.

שנים רבות שכן דייר נוסף, בלתי קרוא, בקן המשפחתי החם שבנית יחד עם רויטל. מאיים, אורב בפינה מנצל כל הזדמנות להגיח לתקוף ולהכאיב. אבל אתם ידעתם שניכם, לאורך כל הדרך הארוכה, כיצד למנוע ממנו להשתלט על חייכם. ההפרדה הייתה ברורה, יש לסייע לגוף בכל דרך אפשרית, להימנע מהדחקה ובמקביל החיים יימשכו כרגיל. ניהלתם את החיים כאילו אין מחלה וניהלתם את המחלה כאילו איננה חלק מהחיים. השילוב בינך לבין רויטל - שילוב מנצח. כל כך הרבה כוח שאבתם זה מזו וזו מזה.

לפני כחודשיים "דגמתי אותך" לביקור. לא היה שום רמז מסגיר למחלה בבית. ישבנו ליד שולחן האוכל ושוחחנו. השיחה עסקה בפרטי פרטים באתגרים החדשים של החברה שרק לאחרונה נקראת לנהל. דיברנו כמובן גם על גרורות וטיפולים ועל עוד "פרויקטים". השיח, כמו תמיד, התנהל כאילו כל החיים לפניך. אבל זו הייתה הפעם הראשונה שבמודעות אמרתי לעצמי שאולי זו הפעם האחרונה. התנצלת על כך שאתה לא קם להכין לי קפה.

לפני שבוע באתי להיפרד. כפית אחת של שוקו, מים בגרסת קרח, חיוך וליטוף. היום אתה חוזר לשדה נחמיה. הקיבוץ שתמיד אהבת. קשה לספור את האנשים שהסתלקותך תותיר בהם חלל ריק. ניתן אולי להתנחם בהרגשה שבכל אשר נגעת השארת משהו מעצמך.

יהי זכרך ברוך.

אמנון